

Diumenge XXIII (B) de durant l'any

Text de l'Evangeli (Mc 7,31-37): En aquell temps, Jesús se'n va anar del territori de Tir i, passant pel de Sidó, arribà al llac de Galilea, després de travessar el territori de la Decàpolis. Llavors li porten un sord, que amb prou feines podia parlar, i li demanaven que li imposés la mà. Jesús se l'endugué tot sol, lluny de la gent, li ficà els dits a les orelles, va escopir i li tocà la llengua amb la saliva.

Després va alçar els ulls al cel, sospirà i li digué: «Efatà!», que vol dir: “Obre't!”. A l'instant se li van obrir les orelles, la llengua se li destravà i parlava perfectament. Jesús els prohibí que ho diguessin a ningú, però com més els ho prohibia, més ho pregonaven. Estaven completament admirats i deien: «Tot ho ha fet bé: fa que els sords hi sentin i que els muts parlin».

«Li porten un sord, que amb prou feines podia parlar, i li demanaven que li imposés la mà»

Pbro. Fernando MIGUENS Dedyn
(Buenos Aires, Argentina)

Avui, la litúrgia ens mena envers la contemplació de la guarició d'un home «sord, que amb prou feines podia parlar» (Mc 7,32). Com en moltes altres ocasions (el cec de Betsaida, el cec de Jerusalem, etc.), el Senyor acompanya el miracle amb una sèrie de gestos externs. Els Pares de l'Església veuen ressaltada en aquest fet la participació mediatra de la Humanitat del Crist en els seus miracles. Una mediació que es realitza en una doble direcció: d'una banda, l'anorreament i la proximitat del Verb encarnat cap a nosaltres (el toc dels seus dits, la profunditat de la seva mirada, la seva dolça i propera veu); d'altra banda, l'intent de desvetllar en l'home la confiança, la fe i la conversió del cor.

En efecte, les guaricions dels malalts que Jesús realitza van molt més enllà que el mer apaivagar el dolor o tornar la salut. Es dirigeixen a assolir en els qui Ell estima la ruptura amb la ceguesa, la sordesa o la immobilitat de l'esperit. I, en darrer terme, una veritable comunió de fe i d'amor.

Alhora veiem com la reacció agraïda dels receptors del do diví és la de proclamar la misericòrdia de Déu: «Com més els ho prohibia, més ho pregonaven» (Mc 7,36). Donen testimoni del do diví, experimenten profundament la seva misericòrdia i s'omplen d'una pregonia i genuïna gratitud.

També per a tots nosaltres és d'una importància cabdal el fet de saber-nos i sentir-nos estimats de Déu, la certesa de ser objecte de la seva misericòrdia infinita. Aquest és el gran motor de la generositat i de l'amor que Ell ens demana. Molts són els camins pel que aquesta descoberta s'ha de realitzar en nosaltres. A voltes serà l'experiència intensa i sobtada del miracle i, més freqüentment, el successiu descobriment que tota la nostra vida és un miracle d'amor. En tot cas, cal que es donin les condicions de la consciència de la nostra indigència, una veritable humilitat i la capacitat d'escoltar reflexivament la veu de Déu.